

Rettevejledning til opgave 1

Spørgsmål

1. Var rettens afgørelse om Hjørring Kommunes påstand om afvisning korrekt?

Hjørring Kommune fremsætter først påstanden om afvisning efter det forberedende møde. Da kommunen gør gældende, at søgsmålsfristen i planlovens § 62 er overskredet, er der tale om en formalitetsindsigelse, der kan føre til sagens afvisning, jf. Den civile retspleje, s. 340 f. Den skal således fremsættes i svarskriftet, jf. retsplejelovens § 351, stk. 4. Da Hansen protesterer mod fremsættelsen, skal det herefter bedømmes efter retsplejelovens § 358, stk. 2, jf. stk. 1, jf. stk. 6, om retten bør tillade, at påstanden fremsættes. Der er ikke oplysninger om undskyldende omstændigheder, men påstanden fremsættes kort tid efter det forberedende møde – og lang tid før den fastsatte dato (den 11. december 2019) for hovedforhandlingen – så Hansen kan varetage sine interesser uden hovedforhandlingens udsættelse. Retten bør således som udgangspunkt tillade, at påstanden fremsættes, men de studerende bør diskutere, om kommunen gennem sin adfærd har afskåret sig fra at fremsætte indsigelsen, idet den har deltaget i processen, herunder godkendt syn og skøn, jf. Den civile retspleje, s. 374 f.

Da der kan argumenteres for at tillade, at indsigelsen fremsættes, skal de studerende under alle omstændigheder diskutere, om kommunen bør få medhold i indsigelsen. Hansen modtager meddelelsen om tilladelsen den 17. juli 2018, og der indleveres først stævning den 21. januar 2019. Søgsmålsfristen er således overskredet, men der kan efter retspraksis ses bort fra overskridelsen, såfremt der foreligger ganske særlige omstændigheder, jf. Den civile retspleje, s. 314 f. Hansens sygdom og advokatens skiferie er ikke ganske særlige omstændigheder, så retten bør afvise sagen, såfremt kommunens indsigelse ikke er prækluderet.

2. Var Hjørring Kommunes kære rettidig?

Retten skal efter retsplejelovens § 219, stk. 2, 2. pkt., e.c., ikke på forhånd meddele parterne tidspunktet for kendelsens afsigelse, men det har den gjort i dette tilfælde. Selv om kærefristen regnes fra den dag, afgørelsen er truffet, jf. retsplejelovens § 394, stk. 1, må den i tilfælde som dette (hvor kendelsen afsiges på et tidligere tidspunkt end det meddelte) først begynde at løbe, når parterne er blevet eller burde være blevet bekendt med kendelsen, jf. Den civile retspleje, s. 470, og det blev de i hvert fald gennem adviseringen den 8. maj 2019. Fristen skal således regnes fra den 8. maj 2019. Da kommunen kærede kendelsen den 22. maj 2019, er kæren således som udgangspunkt rettidig.

Hansen får medhold i sin påstand, men begrundelsen for dette angives ikke i opgaven. Retten kan således have taget stilling alene til spørgsmålet om præklusion eller både til spørgsmålet om præklusion og til søgsmålsfristen. Kommunens kære kræver således tilladelse fra Procesbevillingsnævnet efter enten retsplejelovens § 389 a eller § 253. Selv om kæren som udgangspunkt er rettidig, skal landsretten således afvise den med den begrundelse, at der ikke foreligger tilladelse fra Procesbevillingsnævnet.

3. Var rettens afgørelse om anmodningen om indtræden korrekt?

Petersen anmoder i forbindelse med stævningens indlevering om at indtræde i Hansens sag mod Hjørring Kommune. Der er således tale om hovedintervention, og det er særligt betingelserne i retsplejelovens § 251, stk. 1, nr. 1 og 3, samt stk. 3, der skal diskuteres.

Hansen har bopæl i Canada, så der er umiddelbart ikke værning for Petersens krav her i landet. Der skal således være værning efter retsplejelovens § 246. Det kan overvejes, om der er værning efter retsplejelovens § 241, men sagen er alene rettet mod spørgsmålet om afgørelsens gyldighed, jf. Den civile retspleje, s. 211. Hansen har gods i landet – f.eks. sommerhuset – så det kan danne værning efter retsplejelovens § 246, stk. 3, men sagen mellem Petersen og Hansen vedrører ikke et formueretsforhold, idet den alene omfatter spørgsmålet om den offentligretlige afgørelsens gyldighed. Der er således næppe værning for sagen i Danmark.

Hansen og Petersen nedlægger to forskellige anerkendelsespåstande, men de handler begge om tilladelsens gyldighed. Petersens påstand er således reelt identisk med kommunens påstand om frifindelse, idet både kommunen og Petersen nedlægger påstand om, at tilladelsen er gyldig. Da der ikke kan hovedinterveneres med henblik på at støtte en påstand, kan det således diskuteres, om Petersen alene kan biintervenere. Såfremt det antages, at en dom i sagen mellem Hansen og kommunen ikke har retskraft for Petersen, kan han dog formentlige hovedintervenere, jf. Den civile retspleje, s. 289 f., og om retskraft s. 633 f. Spørgsmålet om retskraftens betydning skal diskuteres, men resultatet er ikke afgørende.

Petersen anmoder om indtræden efter det forberedende møde, men inden forberedelsens slutning. Såfremt de øvrige betingelser er opfyldt, bør retten ikke afvise en anmodning, der er fremsat på dette tidspunkt i processen.

4. Var det korrekt at træffe afgørelsen om at afvise anmodningen om indtræden ved dom?

Der er i dette tilfælde ikke en bestemmelse om afgørelsens form. Det beror således på den almindelige retningslinje for valget mellem beslutning/kendelse og dom: Er der tale om en afgørelse, der afslutter sagen, eller om en afgørelse under sagens forløb, jf. Den civile retspleje, s. 336. Her afsluttes sagen ikke, men retten afviser, at den kan kumuleres med en anden. Rettens afgørelse skulle således være truffet ved kendelse.

Rettevejledning til opgave 2

Spørgsmål

1. Kan Anders stævne CC Bus i Danmark og i bekræftende fald hvor?

Kravet på erstatning for forkortet ferie er et krav i henhold til aftalen, det vil sige erstatning i kontrakt.

Nedbruddet sker i Tyskland, men CC Bus har hovedkontor og dermed hjemting i Danmark. Det er derfor retsplejeloven, der er afgørende.

Der er derfor værneting ved Retten i Glostrup, hvor CC Bus har hovedkontor.

Anders er forbruger og har bestilt rejsen på nettet. Han har derfor også mulighed for at anlægge sagen ved sit eget hjemting, Retten i Aarhus.

Det bør tillige overvejes, i hvilket omfang § 242 om opfyldelsesværneting finder anvendelse. Der er i sagen tale om erstatning i kontrakt. Kravet er et krav på penge, men kan næppe anses for et pengekrav efter § 242, stk. 2. Kravene er begrundet i mangelfuld naturalopfyldelse og derfor omfattet af § 242, stk. 1. Spørgsmålet er derfor, hvor opfyldelsen skulle ske. For flyrejsende er det i U 2015.1458 V antaget, at der er opfyldelsessted ved såvel afgangsstedet som ankomststedet. Det må tilsvarende antages, at opfyldelsesstedet for busrejsen var såvel Kolding som Venedig. Det har ingen betydning, at bussens rute udgik fra København. Ligeledes er det uden betydning, at der var tale om et ekstraordinært stop i Kolding.

DCR, side 202-203, 212-213, 216-217.

2. Kan Anders stævne Dennis i Danmark og i bekræftende fald hvor?

Dennis har bopæl i Sverige, og spørgsmålet er derfor omfattet af Domsforordningen.

Der er ikke noget kontraktforhold mellem Anders og Dennis. Erstatningskravet er derfor et krav uden for kontrakt, et deliktsansvar. Dette er reguleret i DF artikel 7, nr. 2. Skaden er sket i Tyskland og har ingen forbindelse til Danmark. Der er derfor ikke mulighed for at anlægge sag i Danmark på denne baggrund.

Hvis Anders sagsøger CC Bus for et krav vedrørende samme tur, kan det overvejes, om Dennis kan sagsøges i Danmark ved kumulation, jf. § 250 og DF art. 8, nr. 1. Værnetingskravet kan i så fald opfyldes, hvis Anders sagsøger CC Bus ved dettes bopæl (Retten i Glostrup) og "kravene er så snævert forbundne, at det er ønskeligt at behandle og påkende dem samtidig for at undgå uforenelige retsafgørelser i tilfælde af, at kravene blev påkendt hver for sig." Der er ingen sammenhæng mellem kravene bortset fra, at de stammer fra samme tur. Betingelsen er derfor ikke opfyldt. Det kan ikke forventes, at de studerene ser denne problemstilling.

DCR, side 228-230, 278-280.

3. Kan Anders under en kommende retssag fremlægge erklæringen fra Erika?

Der er tale om en småsag. Bevisførelse kræver derfor rettens tilladelse, jf. § 403.

Erklæringen er ensidigt indhentet før sagens anlæg. Det er derfor en klar fejl at anse erklæringen for omfattet af § 297.

Den vedrører sagens faktum, men er ikke omfattet af § 341 a om erklæringer af teknisk, økonomisk eller lignende karakter.

Det skal diskuteres, om fremlæggelsen kan nægtes efter § 341. Med støtte i U 2008.2393 H vil fremlæggelsen formentlig blive tilladt.

I den gode besvarelse diskuteres, om fremlæggelse bør nægtes, idet det er muligt under sagen at indhente en erklæring efter § 297 eller foretage afhøring af Erika ved hjælp af telekommunikation, jf. § 174, stk. 2.

DCR, side 520-523, 529-530.

4. Kan Anders tilslutte sig gruppessøgsmålet og kræve en erstatning på 5.000 kroner under sagen?

Gruppessøgsmål kræver en faktisk og retlig ensartethed. Dette må i udgangspunktet være tilfældet for så vidt angår kravet fra Anders.

Der kan argumenteres for, at kravet adskiller sig de øvrige passagerers i det omfang kravet støttes på en særlig ulempe ved at sidde ved siden af Dennis. Det kan ikke forventes, at de studerende ser dette.

Anders kræver et større beløb end de øvrige passagerer. Hvorvidt dette forhindrer tilslutning til gruppessøgsmålet afhænger af gruppessøgsmålets ramme. Rammen er ikke specifikt angivet i opgaveteksten.

Hvis de studerende anfører, at påstandsbeløbet er en del af rammen, er det acceptabelt, at det herefter konstateres, at rammen er til hinder for, at Anders kan tilslutte sig gruppessøgsmålet. Hvis de studerende ikke anser påstandsbeløbet for en del af rammen, kan Anders tilslutte sig gruppessøgsmålet.

DCR, side 299-304.